

E

MICHAELA MIHOKOVÁ

Poškvrněná

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

Poškvornená

Michaela Mihoková

Autor: © Michaela Mihoková
Korektúra: Jana Blankovská
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronic-kého, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-95-8

Podakovanie

Chcela by som sa zo srdca poďakovať všetkým, ktorí ma sprevádzali na ceste za mojím snom.

*Mojej rodine,
ktorá ma podporuje a vždy chápaivo toleruje, keď sa na chvíľu uzatočiam do sveta písmen.*

*Kristíne Ježovičovej,
ktorá ma povzbudzuje, podporuje a radí mi, keď to potrebujem, a ktorú si nesmierne vážim nielen ako človeka, ale aj ako talentovanú spisovateľku.*

*Lucii Braunovej,
ktorá akosi vždy vie, čo a kedy má povedať. Už neraz ma pozdvihla vo chvíľach, keď som mala chuť to vzdať.*

*Kataríne Valovej,
ktorá mi verila až natoľko, že si knihu nechcela prečítať skôr, ako bude dostupná v kníhkupectvách.*

*Zuzane Ondreičkovej,
bez ktorej by sa tento príbeh nikdy nedopísal. Stála pri jeho vzniku od samého začiatku a bola to práve jej zvedavosť a zaujatie, ktoré ma motivovali knihu dopísať. Dovolila mi v knihe použiť jej báseň. Jej verše sú vložené do piesne, ktorú učiteľka spieva hlavnej hrdinke.*

*A zo všetkého najviac ďakujem Bohu,
ktorý do mňa nielen tento sen vložil, ale mi ho pomohol aj naplniť.*

Ja spím, no moje srdce bdie. Čuj! Môj milý klope: Otvor mi, sestra, milovaná moja, holubica moja, moja dokonalá, lebo mám hlavu rosou premočenú a kadere nočnými kropajami. Vyzliekla som si sukňu, prečo ju znova obliekať? Umyla som si nohy, prečo ich znova zašpiniť? Môj milý siahol rukou cez otvor a city sa vzbúrili vo mne. Vstala som otvoriť môjmu milému a moje ruky zolhli myrhou, i moje prsty myrhou tekutou na kľučke závory.

Otvorila som svojmu milému, ale môj milý sa obrátil a odišiel. Bola som bez seba, keď hovoril. Hľadala som ho, ale nenašla som.

Volala som, ale neozval sa mi.

(Veľpieseň Šalamúnova)

1. Kapitola

„Privolajte felčiara! Rýchlo!“

Miestnosťou sa ozýva strachom zatemnený hlas. Myseľ sa sústreďuje na bolesť tela a nedokáže ho ihneď rozpoznať. Onedlho padnem do temnoty, z ktorej niet návratu. Snažím sa niečo povedať, no nedarí sa mi sformulovať všetky myšlienky do slov. Musím byť silná a prečkať do rána. Musím žiť. Nadýchnem sa a vydýchnem. Tento, človeku taký prirodzený úkon, je mojou nádejou. Kým moje srdce bije, viem, že dokážem čokoľvek. Musím len chcieť a na niekoľko hodín oddialiť smrť.

„Nevolaj ho,“ vravím napokon chrapľavo.

„Celý život si bola tvrdohlavá ako mulica. Ako chceš vyzdraviť, keď ho nedám privolať?“ prehovára ku mne opäť ten istý hlas. Spoznávam ho. Hnevá sa. Jeho zlosť je však sprievodným znakom strachu. Bojí sa, že ma stratí - nepripúšťa si tú možnosť.

„Nebudem ho potrebovať. Dnes v noci...“ nedohovorím. Obaja vieme, čo sa stane. Spejem ku koncu. Je to súčasťou ľudského bytia.

„Tak nehovor. Bojuj, prosím, bojuj kvôli mne.“

Nevidím mu do tváre. Viečka mám privreté, ale som si istá, že plače. „Cítim, ako mi smrť dýcha na krk. Cítim jej ruky na mojom tele. Nie je to šialené? Zrejme bude pravda, čo sa hovorí. Človek blízko smrti stráca rozum.“

„Vždy si bola dramatická. Aspoň to ťa neopustilo.“
Chce byť zmierlivý, ale stále počujem tie prekliate slzy.

Zvláštne, ako sa ľudia snažia odľahčiť práve tie najťažšie chvíle. Prečo to robia? Zo strachu, že bolesť by bola príliš neznesiteľná? Alebo len z márnomyseľnosti, aby ich nikto nevidel pri tom, keď sa ich ja rozpadá na kusy. Premýšľam o tom a nenachádzam odpoveď.

„Musíš ísť,“ poviem mu nakoniec.

„Nikam nejdem. Zostanem s tebou až do úplného konca,“ odvetí rozhodne.

„Musíš ísť,“ opakujem svoju predošlú prosbu, ale tentoraz o čosi naliehavejšie. „Chcem byť sama. Chcem sa kažať. Nikdy som nikoho nežiadala o odpustenie. Ale dnes to musím urobiť. Chcem si kľaknúť na kolená a vyliat všetky svoje hriechy do rieky zabudnutia. Chcem svoje meno vpísať do tejto zeme, aby vedel...“ nevládzem dopovedať. Slzy sa mi rinú z očí. Kradnú mi slová i myšlienky. Utápam sa v nich.

„Dovoľ mi, aby som bol pri tebe. Ak bude treba, budem s tebou kľačať, hoci aj celú noc.“ Viem, že by to naozaj urobil, no nemôžem mu to dovoliť.

„Je to moje posledné želanie. Rozlúčime sa teraz. Budeš od zajtra slobodný. Ži tak, akoby si ma nikdy nepoznal. Dýchaj tak, akoby sme nikdy neokúsili ten istý vzduch. Zabudni na mňa. Pamätaj si len to, čo bolo predtým, než sa naše cesty skrížili a než sme vrhli prekliatie na tento dom. Táto noc bude míľnikom. Keď nadíde ráno a ty ma nájdeš ležať bez života, budeš môcť vymazať škvrnu, čo nad nami visí. Pretože ja som poškrvená. A so mnou každý, kto prešiel mojim životom. Odpusť mi, prosím, že som ti nedopriala šťastie. Odpusť mi všetko. Všetko, čo som kedy urobila.“

Znie to tak naučene a dramaticky. Ale nikdy som nič

nemyslela úprimnejšie. Nikdy som tak veľmi netúžila po zmierení.

„Si tu?“ pýtam sa neisto. Nepočujem ho. Odišiel už?

„Tu som.“

„Hovoríš tak potichu. Ty si bol vždy taký pokojný a tichý. Nie ako ja,“ zasmejem sa v duchu. V skutočnosti sa už nedokážem smiať. „Podaj mi ruku.“

Keď sa naše dlane dotknú, ani jeden z nás nemá odvahu niečo povedať. Náš posledný dotyk. Akékoľvek slová sú zbytočné. Stisnem mu ruku najsilnejšie, ako dokážem. Ten stisk stelesňuje všetko, čo by som chcela ešte povedať. Opláca mi ho. Drží ma silno, takmer bolestivo. Mimovoľne si spomeniem na všetky slová, ktoré vyšli z mojich úst. Keby som len vtedy mlčala! Keby som držala jazyk za zubami a nešírila vôkol seba jed, keby som vedela prejavovať lásku, dnes by môj život vyzeral celkom ináč.

„Už choď,“ pobádam ho šeptom.

Pustí mi ruku. Počujem jeho kroky. Vie, že som sa rozhodla a on na tom nič nezmení. Neohrabane vstávam z postele a hľadám v zásuvkách to jediné, čo dnes v noci potrebujem. Nechám svoje myšlienky vpiť atramentom a tento príbeh zapíšem na papier, aby nezomrel. Zostáva mi už len niekoľko hodín, v lepšom prípade dní. V duchu prosím slnko, aby oddialilo posledné ráno a mesiac, aby bol mojím spojencom.

Neviem, kto bude čítať tieto riadky. Ale nemôžem dopustiť, aby tento príbeh upadol do zabudnutia a odfúkol ho prach z ciest ďalších životov, ktoré budú križovať svet. Na mojom mene nezáleží. Bola som svedkom všetkého, čo

vám rozpoviem. Ale budem rozprávať tak, akoby som sa len z diaľky prizerala skaze jednej rodiny. Je to príbeh o láske. O sile odpustenia a o obyčajnej túžbe človeka stať sa lepším. Je to príbeh, v ktorom sa padalo na kolená, aby sa následne zrodil hrdina. Nie taký hrdina, ktorého telo pošramotili rany z vojen. Len taký, pre niektorých celkom obyčajný hrdina, pre mňa symbol odvahy. Je to príbeh o zbabelosti jedného muža a o sile ženy. Čitateľ, nech si kdekoľvek, počúvaj, čo ti teraz poviem. Nesúď, len počúvaj.

2. Kapitola

Anglicko, Bath 1840

Všetci o nej hovorili. Slečna Christine Spencerová, jediná dcéra neslávne známeho grófa, prezývaného lišiak, svojimi pôvabmi prevyšovala každú mladú dámu širokoďaleko. Jej krása natoľko oslepovala ženbychtivých mládenčov, že im neprekážal ani do očí bijúci nedostatok majetku, ktorým rodina Spencerovcov trpela.

Neboli to však jej ohnivo červené vlasy, pre ktoré strácali rozum i tí najväčší rojkovia spomedzi mladých gentlemanov. Hoci nejedna lady bledla závišťou, pokúšali sa Christine zlomyseľne schladiť vyhlásením, že také ohnivé vlasy sú nevkusné, ba priam hriešne. Neboli to ani jej pery, plné a zvodné. Hoci nejeden potajme sníval, že práve jemu sa dostane tej cti pobožkať ich. Nebola to ani

jej postava, možno až príliš útla, i keď práve pre tú krehkosť, bol by sa pre ňu pobil dokonca i lord Reigh, večne chorľavý, vzdychajúci lord, ako ho volali za zatvorenými dverami, keď sa nik nemohol pohoršovať nad toľkou trúfalosťou. Ale tie jej oči. Modré, čisté ako ich majiteľka, no predsa v nich bolo čosi vzdialené, akési tajomstvo, dosiaľ nerozlúštené.

V jej pohľade sa zrkadlila cnosť, s akou sa hrdo pýšila každá dáma tých čias, a predsa v ňom prevyšoval akýsi výsmech. Vedela, čo sa patrí, a predsa v nej vrela túžba po dobrodružstve, ktoré siaha ďaleko za hranice naučenej slušnosti.

Mohla mať každého. Ona si však vybrala jeho. Stať sa jeho milenkou jej prichodilo malou daňou, ktorou platila za svoje rozhodnutie. Prijímala ju s pokorou, nevyhnutnou pre ženu v jej postavení. Pramálo jej záležalo na mienke tých, ktorých považovala len za bandu pokrytco, navonok krotkých ako baránok, vnútri zákerých ako zmija.

„Taká hanba,“ horekovala jej matka, ktorá do Christine vkladala nádeje na lepší život. Už dávno totiž stratili vážnosť, akú kedysi vzbudzovalo ich meno vo vyšších kruhoch. Jej otec, gróf, vášnivý hráč kariet, milovník pijatiky, oddával sa svojim radovánkam natoľko, že prehýril celý rodinný majetok.

„Prehral by aj vlastnú dušu,“ s obľubou hovorieval jeho brat, naoko karhavo. V skutočnosti ho však bratove počiny tešili, ba čo viac, bol na ne hrdý.

„Budú o nás klebetiť,“ snažila sa grófka Spencerová priviesť dcéru k rozumu.

„Tak nech, nech len klebetia! Lúbim Ralpa a čoskoro

sa stanem jeho ženou!“ odvetila Christine mierne otrávene.

Jedine Ralph v nej dokázal vzbudiť spaľujúcu túžbu, berúcu dych i všetky zásady. Nehľadiacu na nič. Túžila po ňom, po jeho bozkoch. Jeho dotykoch. Vzal si jej telo i dušu. Mal ju vo svojej moci, keď sa mu oddala. A preto teraz nosila pod srdcom jeho dieťa.

Patrilo sa, aby aspoň predstierala hanbu. Naplňala ju však myšlienka šťastia, že na svet privedie jeho dieťa. Krv z jeho krvi. Vedela, že nie je Ralphovou jedinou milenkou. No to, čo sa medzi nimi odohrávalo, nebola len vášeň. Z nocí, plných hriechu, sa zrodila láska. Jej matka omieľala, že Ralph je diabol, ktorý zničil ich dobré meno, to jediné, čo im zostalo, a tým potupil celú rodinu. Ak by to aj bola pravda, a Ralph by bol hoci aj vyslancom pekla, Christine na to nedbala. Nech si ju berú, nech ju trýznia pekelné plamene. Pre jednu chvíľu v jeho náručí by zniesla čokoľvek.

V to ráno, keď sa spustili pôrodné bolesti, boli už v Bathe. O vycestovaní rozhodla jej matka, zúfalo unikajúc pred všetečnými zrakmi londýnskej spoločnosti, ktorá bola práve vo víre plesov a súkromných zábav.

„Ešte zatlačte! Vedeli ste pred manželstvom vliezť do postele, tak musíte vydržať!“ nenávistne vykrikovala babica. Už dlho posluhovala pri tajných pôrodoch. Drzosť, s akou pristupovala k „fajnovým paničkám,“ ako ich volala, bola cenou za jej mlčanlivosť.

Stala sa z nej stará dievka, ani príliš vysoká, ani príliš nízka, tvárou skôr pripomínala chlapca. Nikto však netušil, že aj ona si nesie svoj príbeh, podpísaný slzami

a krvou.

Počasie bolo na to obdobie mimoriadne chladné. Slniečné lúče vystriedali mračná, jemný vánok ustúpil pred valiacim sa studeným vetrom, ktorý divoko kolísal korunami stromov. Akoby aj nebesá dávali na známosť, že práve tento deň spečatí osud Christine a že práve on všetko zmení, s takou prudkosťou, ako sa menil vietor, z mierneho na drsný.

Ťažký a zdĺhavý pôrod spôsobil, že sa Christine na dieťa ani nepozrela. Obostrel ju ťažký spánok, sprevažaný nepokojnými snami.

Stála uprostred búrky, v snahe nájsť bezpečie naťahovala ruky k Ralphovi. Ten však nie a nie dostať sa k nej. Kričala, volala jeho meno, on sa však ani nepohol. Vtom sa kdesi z húštiny vynoril tieň, zlovestne vyškieral zuby. Mieril pištoľou najskôr na ňu, potom na Ralpa. Metala sa, naťahovala, pokúšala sa uniknúť nepriateľovi.

Zo zlych snov sa prebudila až po niekoľkých hodinách, keď verná komorná Bessie prišla ohlásiť návštevu.

„Ralph!“ potešila sa Christine. Nedbala na svoj zdravotný stav a vyteperila sa z postele. V prijímacom salóne, ktorý sa používal pre návštevy, ju však privítal niekto iný.

„Vy? Čo tu chcete? Odkiaľ ste vedeli, že som tu?“ chrľila otázky jednu za druhou, pričom ani na okamih nespúšťala oči z nenávideného lorda Byrona, ktorý zneužíval otcove slabosti. Obral ho o všetky pozemky.

„Žiaľ, musím vám oznámiť smutnú správu,“ hlesol lord. V tvári mu poihrával podlý úškľabok.

„Váš milovaný Ralph zomrel,“ pokračoval.

„Nie, klamete ako vždy! Len sa so mnou zahrávate,“

hnevala sa Christine, až od zlosti celá očervenela. Byro-
nove slová jej však zamrazili srdce.

„Je to pravda,“ trval na svojom celkom nenútene.
„Správa o jeho smrti dorazila do Londýna včera. Už sa
po vás nevráti.“

Vraví sa, že každý človek zomiera iba raz. Avšak ľudia
prichádzajú o život rôznymi spôsobmi. Niekedy stačí vý-
strel, pád z koňa, či nezmyselné vojny, povstania a život
sa skončí. Niekedy však smrť prichádza nebadane. Nikto
o tom netuší, nikto nevidí a predsa v človeku zomrie
jedna časť.

V ten deň Christine pohasli plamienky v očiach, nahra-
dila ich zatrpknutosť. Počiatočný hnev nad nespravodli-
vosťou nahradilo zmierenie. Upadala do akejsi letargie.
Hodiny sa menili na dni, dni na týždne.

Napokon bol vynesенý konečný ortieľ. Vydá sa
za lorda Byrona a zachráni ich rodinu. A ona, ochromená
bolesťou, súhlasila.

„Ukážte mi dieťa!“ prikázala, keď už dokázala vnímať
okolitý svet.

Keď dojka vošla do jej izby, v náručí držala dve diev-
čatká. „Pani moja, tu sú vaše dcéry,“ bojzhlivo prehovorila
dojka a podala jej deti s takou nehou, akoby ich sama
na svet priviedla.

„Dve? Ony sú dve?“ prekvapene zdvihla hlavu
Christine.

„Áno, pani moja, dvojičky.“

Christine si ich premerala takým ľadovým pohľadom,
až sa obe naraz rozplakali.

„Odnes ich, nech ich nevidím,“ prehovorila opäť
bez náznaku akéhokoľvek materinského citu.

Akonáhle osamela, horko sa rozplakala. Bude to veľká svadba. Prídu všetci tí, ktorí ju ešte nedávno nazývali po-behlicou. Budú sa usmievať, no v ich úsmeve - na prvý pohľad sladkom, bude škodoradosť a nenávisť. Budú jej podávať ruky a blahoželať jej, zatiaľ čo si budú priať, aby už neokúsila ani náznak šťastia. Budú jesť vyberané ko-láče a v mysli rozoberať každý, i ten najmenší detail, aby mali dámy o čom klebetiť. Páni budú opäť dúfať, že sa im poddá. Milenky, oblečené do luxusných šiat, budú navo-nok prejavovať pohoršenie nad jej činmi, no keď to nikto neuvidí, stretnú sa aj ony so svojimi milencami, aby sa od-dávali tomu, čo je cez deň zakázané, no v noci, tmavej a priam pozývajúcej na hriech, žiaduce.

A v tom tichu zaznel jej sľub, tajomný a plný emócií, tak starostlivo potláčaných.

„Stanem sa Byronovou ženou, no už nikdy nikoho ne-budem milovať. Ani svoje dcéry!“ prisahala si.

3. Kapitola

Najväčší londýnsky milovník žien, nadšenec umenia rôz-neho druhu, sa nechal zapriať do jarma manželského. Lord Jason Byron a slečna Christine Spencerová oficiálne ohlásili nadchádzajúci sobáš. Svoje rozhodnutie, vzájomne sa ctiť a mi-lovať, spečatia v kostole Svätého Jakuba pred zrakmi najvý-znamnejších členov Londýnskej spoločnosti. Lord na svojej nas-távajúcej vôbec nešetrí, boli sme informovaní, že svadobné šaty jej dal priviesť z ďalekého Paríža. Vskutku škandalózne, ak uvá-

žime, že nad povestou jeho milej visí tieň. Nebudeme však zachádzať do podrobností, keďže spomínaná mladá dáma patrí do váženej rodiny. Napriek tomu, že prajeme snúbencom veľa šťastia, lord nám oznámením tejto udalosti sčasti zlomil srdce. Ako zaľúbený manžel ochudobní našu redakciu o články z jeho života, plného pikantností. Nezostáva nám teda iné, len vziať túto skutočnosť na vedomie a nájsť si inú obeť na spríjemnenie ponurých dní v Londýne. Už teraz vám sľubujeme, že náš ďalší miláčik bude rovnako neovšedný ako lord Byron. Povráva sa totiž, že istý mladý šľachtic prechováva nežné city k istej lady, ktorá sa, dovoľme si povedať, za neobvyklých okolností objavila uprostred našej spoločnosti. Kto to je a aká to záhada je vytesaná do jej krásnej tváre?

Londýnsky klebetník

Christine stála nehybne vo svojej izbe, upierala oči k veľkému zrkadlu, kde sa ako prízrak črtala jej tvár. Svadobné šaty jej sedeli ako uliate. Bola krásna, i keď za posledné týždne pochudla. Málo jedla a ešte menej spala. Už nebola smutná. Zmierila sa s osudom. Spočiatku sa ho snažila podvieť, obalamutiť, aby si pre seba uchmatla miesto v raji už tu na zemi. Ale podvieť silu oveľa vyššiu než ona sama, nech už bol jej hýbateľom ktokoľvek, by sa jej nevyplatilo. Usmiala sa na svoj odraz, no bol to zvláštny druh úsmevu. Človeka z neho rozbolelo srdce, aj keď nepoznal príčinu. Čitateľ, nikdy som nevidela smutnejšiu a zvláštnejšiu nevestu zároveň.

Vždy som verila, že v tvári nevesty je toľko vzrušenia, koľko len ľudské oko môže na tvári zazrieť. Táto nevesta však bola poblednutá, a predsa v nej zostali záblesky odhodlania. Náznak ohňa pripraveného vzbĺknuť. Len nájsť

človeka, dostatočne silného, aby sa nenechal poraziť ná-
pormi bolesti a dostatočne trpezlivého, aby roztopil ľady
tam, kde už nikto nedúfal v slnko.

„Čo sa deje, pani moja?“ ustarostene sa pýtala Bessie.
Obávala sa, že Christine to nezvládne a každú chvíľu
padne na zem v mdlobách.

„To nič, len sa mi zakrútila hlava,“ ubezpečila ju
Christine, pričom si upravovala spodný lem šiat.

„Vravela som vám, aby ste sa poriadne najedli. Ale vy
nie. Zasa ste nič do úst nevložili. A pozrite, tu je výsledok.
Už len to nám chýba, aby ste zamdleli rovno pred oltárom
uprostred obradu.“ Bessie si pretrela čelo. Mala o svoju
paniu strach. Nepáčilo sa jej, ako v posledných dňoch
ochabla. Práve ona - kedysi taká svieža a čulá. Všade jej
bolo plno. Zdalo sa, akoby od jej premeny prešli celé veky.

„To nič nie je. Neboj sa, Bessie, len mi je akosi teplo. Tie
šaty sú pritesné. Kto by v tom, preboha, vydržal bez toho,
aby mu nedochádzal dych? Ten krajčír z Paríža, ktorý ich
pre mňa šil, bol určite zlomyseľník, čo neznáša ženy. Inak
si neviem vysvetliť, ako mohol ušiť také odporné šaty.“

„Ach, od hladu už hovoríte samé hlúposti,“ pousmiala
sa Bessie. Tešilo ju, že Christine nestratila všetku iskrú, čo
v nej driemala.

Vzala do ruky kefu a začala ňou prečesávať dlhé vlasy.
Naučenými pohybmi sa snažila skrotiť nepoddajné ku-
čery. Už hodnú chvíľu meškali, no ani jedna z nich sa ne-
náhlila. Bolo známym zvykom, že si žena dáva na čas, za-
tiaľ čo muž na ňu čaká. Žena je dar, ktorý si muž musí za-
slúžiť. Niekedy pripomína vojnovú korisť. No na rozdiel
od toho fyzického boja, kde je v stávke česť a holý život,
v tomto sa hrá o srdce.

„Nevríte sa toľko, inak vás nikdy neučesem! Nechcete predsa nechať vášho nastávajúceho pridlho čakať.“

„Čo ma je po mojom nastávajúcom!? Nezáleží mi na ňom. Ani na tejto svadbe mi nezáleží.“

„Tak nehovorte. Boh...“

Ani nestihla dopovedať, keď sa k nej Christine obrátila. Tvár jej horela od zlosti. Nahromadený hnev vyplával na povrch. Boh? Nie, o tom nechce počuť ani slovo. To on ju o všetko obral. To on spôsobil, že svoj život musí vložiť do rúk muža, ktorého nemiluje.

Boh... Len to slovo ju natoľko popudilo, že celkom zabudla, kým pre ňu Bessie je. Zabudla na dôvernoscť, na puto, čo ich spájalo. Len hnev. Potrebovala ho dostať von. A keď už vyplával na povrch, keď už našiel spôsob, ako prejsť na viditeľné miesto jej bytosti, nemienila sa ho vzdať. Stal sa hnacou silou, ktorá jej nedovolila v zármutku prísť o rozum i dušu.

„Boh? A kde bol ten tvoj Boh, keď mi vzal to najdôležitejšie, čo som kedy mala?“ spýtala sa, no vedela, že akúkoľvek odpoveď dostane, neuľaví to jej trápeniu. Neznášala bezduché táranie.

„Cesty Pána sú nevyspytateľné. Nikdy a nikomu nenakladá viac, než je schopný uniesť,“ prehovorila Bessie naučené verše. Bola to dobrá žena, no príliš jednoduchá na to, aby dokázala pochopiť ľudskú bolesť. Čo už by mohla ona, nevzdelaná a obyčajná slúžka, vedieť o útrapách, s akými sa stretávajú ľudia ako Christine? Poznala síce biedu, ale bolesť a stratu nie. Matka, i keď zomrela, jej nechýbala. Nepoznala ju. Mala len svoju milovanú sestru, pre ktorú by obetovala čokoľvek.

„Pche,“ odfrkla si Christine. Rozhovor sa skončil. Podišla k stolu. Na ruku a pod záplavu hustých vlasov si navkypkala trochu levanduľovej vône. Miestnosť naplnila sladká jemná vôňa, ktorá dokonale pristala jej nositeľke. Nastal čas. Obrátila sa k dverám, vedela, čo ju čaká, keď tentoraz prekročí ich prah. Ešte naposledy sa na seba zadívala v zrkadle a vyšla von. V ústrety novému životu.

Vykročila k schodisku. Zhlboka sa nadýchla a snažila sa potlačiť príznaky minulosti.

Prvý schod.

„Už nebudeš len mojou milenkou?“ šepkal jej Ralph a držal ju okolo drieku. „Vezmeme sa a ja ťa odtiaľto odvediem. Pôjdeme tam, kde nie sú ľudia takí úzkoprsí a kde budeš môcť byť takou, aká v skutočnosti si.“

„To znie ako rozprávka. Vari také miesto skutočne existuje?“ pýtala sa vtedy Christine, neskrývajúc zvedavosť.

„Budeme žiť v Amerike. Pripravím pre nás domov a potom si ťa tam odvediem. A sem sa už nikdy nevrátim.“

Bože, len nesmie zastať. Musí prejsť po tých schodoch. Prečo má pocit, že sa každú chvíľu udusí? Druhý schod. Tretí.

„Ako vieš, že budeme spolu šťastní? Ako vieš, že neskončíme rovnako ako tie povrchné manželské páry v Londýne? Nezniesla by som, keby si ma prestal lúbiť. Keby som po večeroch len vysedávala a ty by si sa opíjal, len aby si nemusel hľadať na moju tvár,“ obávala sa Christine.

„To sa nikdy nestane. A vieš, ako to viem? Pretože naše cesty sa preŤali, aby si mi ukázala skutočný život. Ty si zo mňa urobila lepšieho človeka. Také niečo nemôže pominúť rokmi. Nemôže to odniesť staroba. Aj keby som stratil pamäť, vôňa tvojej pokožky ma prinúti spomenúť si.“ To vyznanie ju dohnalo k slzám.

Tak veľmi si želala, aby sa to stalo. Aby sa tu Ralph ukázal a aby ju ubezpečil, že všetko, čím si musela za posledné týždne prejsť, bol len zlý sen.

Štvrtý schod. Piaty.

„Bessie mi povedala, že ženy v Amerike sú všetky do jednej nemravné. Že sú vulgárne a vraj jazdia na koni nahé,“ opakovala slová svojej komornej. Ralph najskôr mlčal. Potom si vložil tvár do dlaní a nahlas sa rozosmial.

„Ach, tá Bessie. Namôjveru, neviem, kde na to chodí.“

„Takže to nie je pravda?“

„Isteže nie, moja najdrahšia. Neobávaj sa, nie je tam o nič skazenejší život ako tu.“

Už stála takmer na poslednom schode. Utrela si slzy, čo jej padali po lícach v poslednej chvíli, keď stará Christine ešte žila a dýchala na dne jej ubolenej duše. Ale tu, čitateľ, tu sa to všetko skončilo. Tu sa jej staré bytie roztrieštilo.

4. Kapitola

Veru, zvláštne miesto je ten svet. Kým jeden sa veselí a s radosťou hľadá do očí dnešku, druhý v zármutku vzhliada na nový zajtrajšok. Dúfa, verí, že ráno zotrie slzy z tváre a vráti sa dôvod na smiech. Kým jedna polovica Londýna slávila svadbu, tá druhá žila svoj obyčajný život. Bohatí si pri stoloch pripíjali a chudobní v lopote bránili svoje príbytky pred zlovestnou tvárou biedy.

Ani hostinský nemohol vylihovať, hoci by aj chcel. Deň čo deň sa aj s manželkou obracal, aby nakrmili hladné

krky tulákov i gentlemanov, ktorí na ceste z prístavu hľadali chvíľu odpočinku. Nebol to luxusný hostinec, ani vyberaná spoločnosť. No i keď neoplýval leskom a nádherou, bol priam preplnený dobrou náladou. A či dôvod smiechu bol úprimný, či len dôsledkom chtivého pohľadu na dno fľaše, nebolo ani zďaleka dôležité. Pilo sa, aby sa ľahšie dýchalo. Aby sa ľahšie zabúdalo a aby sa uhasili rozumom potláčané vášne.

V ten deň bol hostinec na prasknutie. Človek by si myslel, že celý Londýn oslavuje.

Čitateľ, ak by si tam v ten deň zavítal aj ty, mohlo by sa ti zdať, že návštevníci sú všetci rovnakí. Rovnaké úsmevy, smelé reči a cestou zmáhané oči. Bol by to však omyl. Tam, celkom v kúte, sedeli dvaja muži. Nekričali, ani nijakým iným spôsobom na seba nepýtali zbytočnú pozornosť. A predsa. Jeden krásny, ženami obletovaný, hrdina, akoby vystrihnutý z tak často čítaných gotických románov. Nebol len krásny, mal v očiach iskru. Takú, akú môže mať len muž, ktorého opantala láska. Ten druhý, nižší, bol jeho verný tieň.

„Konečne doma!“ s radosťou zvolal ten nižší. Utrel si ústa a s úľavou zísal do pohára.

„Dobre bolo, ale domov je vždy domov,“ prisvedčil jeho priateľ. „Už som sa začínal báť, bratku, že v tej cudzej zemi zapustíme korene. Možno by sme aj, keby sa mi tak necnelo za mojou jedinou. Sľúbil som jej, že sa skoro vrátim. A pozri, koľko nám to len trvalo. Dobrotivý Bože! Ved' ani neviem, čo je dnes za deň,“ uvedomil si zrazu. „Podaj sem tie noviny!“ prikázal svojmu tieňu.

„Že noviny,“ zasmial sa, ale bez ďalších rečí mu ich podal. „To predsa nie sú žiadne noviny, ale akési taľafatky

pre slaboduché ženy,“ vysmieval sa mu, no jeho spoločník ho už nepočúval.

Zabodol pohľad do stránok popísaných najnovšími klebetami a výstrelkami londýnskych hlupákov. Čítal, aby našiel dátum a zorientoval sa v čase. Čítal a prechádzal vetu za vetou, slovo za slovom. Unudene. Pobavene. A potom...

Akoby mu hlavou preletel výstrel. Čo jeden? Ale hneď tisíc. Zrazu vstal, vyskočil na rovné nohy a uháňal. Nič nevysvetľoval, nič nevravel. Len druhovi zakričal: „Musím ísť!“

Vyšiel do jasného dňa. Počasie si však nevšimal. Keby sa hneď teraz nebesia roztrhli, nezastavilo by ho to. V tej chvíli bol ochotný dobyť aj samotné peklo.

Sedel netrepežlivo v koči, zatiaľ čo pohonič posmeľoval kone. „Prečo je tu len toľko kočov?“ hneval sa. Ach, toľká bezmocnosť! Krútil sa na sedadle, zatínal zuby i päste. Bol to súboj. Buď vyhrá a odnesie si trofej, alebo skončí s pocitom porazeného. S hrdo vztýčenou hlavou, no s vnútrom rozorvaným na kusy.

Keď koč zastavil, vyrútil sa z neho. „Kde je?! Kde, dopekla, je?!“ zrúkol na bezmocnú dievčinu, ktorá ho privítala vo vstupnej hale.

Dievčina sa prežehnala. „Otče náš, ktorý si na nebesiach,“ plačlivo odriekala modlitbu. Jej dušu pohltila úzkosť a dosiaľ nevídaný strach.

Muž sa však nemienil zahrávať, ani zdržiavať ženskou slabosťou. Podišiel k nej, schmatol ju bez milosti za vlasy a ťahal. „Buď mi povieš, kde je, alebo ťa zaškrťm! Tak bude to?!“ kričal a rukami ju držal tak pevne, aby sa nemohla pohnúť ani o krok. Nežartoval. Videla to na ňom.

Bol by schopný...

„Nie je tu. Ona. Ona sa...“ bála sa dokončiť, pretože vedela, že keď to povie a tie slová zaznejú nahlas, zničí ho to.

No on akoby sa spamätal. Povolil zovretie.

„Takže je to pravda!“ zvolal zlomene. Chvíľu len tak stál. Nehybne. Sám tomu nedokázal uveriť. To nemohla byť pravda.

Som už dosť stará a za celý život som toho okúsila viac než dosť. Preto som, čitateľ, presvedčená, že naozaj dôležité rozhodnutia človek urobí najmä vtedy, keď už nemá čo stratiť. Keď už stratil všetko a keď sa z neho v priebehu pár sekúnd stane pološialenec, naveky odsúdený na život pustovníka. Bude blúdiť, ale nenájde pokoj. Bude mať iný život, ale spomienky ho budú deň čo deň oberať o vzduch z pľúc, až mu pomaly vezmú aj všetky city. Už nikdy nebude mať domov a jeho úsmev poniesie znaky smútku. Už pokojnejšie, no stále s hnevom sa zadíval na dievčinu pred sebou a prísne ju varoval:

„Nikdy, nikdy, nikomu nepovedz, že som tu bol. Nevidela si ma. Prisahaj pri Bohu!“ Vedel, že len tak si zabezpečí jej mlčanlivosť.

„Prisahám pri Bohu, že nikdy nikomu nevyzradím, že ste tu dnes boli. Toto tajomstvo si vezmem do hrobu. A ak je moja mlčanlivosť nesprávna, ak som sa previnila voči Bohu, či morálke, nech ma súdi priamo on.“

„Až sa pred neho postavím, nech nado mnou vyriekne rozsudok,“ sľúbila s rukou pritísnutou k srdcu - k miestu, kde si po celé roky chránila svoje tajomstvo.

Muž sa obrátil a vyšiel von. Predtým, než naveky zatvoril dvere za svojím životom, musel ešte zariadiť jednu

vec.

Odviezol sa k žene, ktorá mu ako jediná mohla pomôcť. Ak vôbec jestvovala pomoc pre človeka v jeho situácii. Keď mu polonahá otvorila, len vošiel dnu a zúfalo jej rozpovedal svoj príbeh. Príbeh, ktorý sa mal tým dňom aj skončiť. Ale tajomstvá sú preto, aby nezostali pochované naveky. Minulosť si človeka nájde a vypýta si svoju daň. Nik nemôže zatvoriť dvere, ktoré ešte zatvorené byť nemali. Pretože osud ešte nepovedal posledné slovo.

5. Kapitola

Jason Byron sedel v knižnici svojho domu. Vlastne, už to nebol len jeho dom. Teraz patrila aj jeho manželke Christine. Obrad už skončil. Aj hostia si pripili na ich zdravie. Všetko utíchlo. Dokonca aj jeho myšlienky sa mu videli prázdne a ničotné. Toľko sa snažil, toľko žobronil, aby Christine napokon dostal. Mal by sa predsa tešiť. Tak prečo zrazu tá otupenosť a prázdnota? Rád poľoval na čokoľvek. Už ako malému mu otec vštepil, že zbabelec nikdy nič nedosiahne.

„Keď niečo chceš, musíš byť neúprosný,“ povedal mu vtedy otec tónom, ktorý nepripúšťal, že by sa mohol myliť. Boli práve v poľovníckom ošiali a otec ho učil, ako sa stať lovcem, ale aj váženým mužom.

„Vidíš tamtoho jeleňa?“ spýtal sa vtedy dvanásťroč-

ného syna. Keď Jason prikývol, otec sa mu prísne zahľadel do očí. Bol to tvrdý pohľad, až sa Jason mykol. Otriasol ním cudzí pocit. Strach. Nikdy predtým si neuvedomil, aký vie byť jeho otec nebezpečne panovačný. Ten pohľad mu prezradil veľa. Že je hlupák a naničhodník, ktorý môže len zopínať ruky v nemej vďake, že mu otec vôbec venuje zlomok svojho času.

Že ak by vtedy ustúpil, nikdy by sa z neho nestal poriadny chlap. Že ak by to šlo, vytĺkol by mu z hlavy, duše i srdca každú črtu, ktorou sa podobal na svoju matku. Vymenil by jeho staré ja za odtlačok toho svojho.

„Traf ho!“ prikázal mu otec. Bolestivo mu stisol ruku a naivne si myslel, že ho tým gestom nakazil svojou mužskou odvahou. Jason vzal pušku a namieril na jeleňa. Ak by to nedokázal, znamenalo by to, že je navždy zatratený v očiach svojho otca. Ale aj v tých svojich. Chvíľu vyčkával. A potom... Vo vzduchu zasvišťal zvuk výstrelu. A ešte čohosi. Víťazstva. A moci. Dokázal to!

„Tak vidíš. Sebazaprenie prináša hojné ovocie,“ pochválil ho spokojný otec. A Jason sa tešil. Veľmi - preveľmi sa tešil. No ten pocit čoskoro vyprchal a jeho obstúpila prázdnota.

Teraz má Jason už dvadsaťosem, ale pociťuje rovnakú prázdnotu ako vtedy. Cesta za vytúženým cieľom bola trnistá. Napokon jeleňa zastrelil. Aj vtedy, aj teraz. Už však nechcel zápasíť. Chcel si vychutnať výhru a lov zavrieť hostinou. Pousmial sa.

Áno, bude to dlhá noc, pomyslel si a vstal z kresla. Pôjde za svojou ženou. Nabaží sa jej tela a postupne si získa aj jej dušu. Bude lepším človekom. Lepším mužom. Aký ošoh je z moci, keď si ju niet s kým vychutnať? Načo

útrapy, keď sa niet s kým tešiť? Načo odriekanie, keď nemá pre koho prestrieť bohatý stôl po namáhavom pôste?

Keď vošiel do jej izby, ocitol sa v temnote. Nikde ani len náznak svetielka. Mal obavy sa hlasnejšie nadýchnuť, aby nenarušil jej súkromné kráľovstvo.

„Spíš, Christine?“ spýtal sa neisto. Podišiel bližšie k posteli a čakal na odpoveď, ktorá neprichádzala. Vôbec by ho neprekvapilo, ak by počas ich prvej noci spala. Nenávidela ho a dávala mu to patrične pocítiť.

„Christine,“ skúsil ešte raz. Už-už sa otáčal, že odíde a nechá ju pre dnes na pokoji, keď ho upútali tiché zvuky. Najskôr jemné zavŕzganie postele. A potom otrávený vzdych a zívnutie.

„Vari môže žena spať, keď má pred sebou svadobnú noc?“ ozvala sa Christine z postele. „Len som čakala, či budeš rovnako neodbytný ako doteraz, muž môj,“ pokračovala. „Zrazu si akýsi neistý. Len mi nepovedz, že ty, taký známy... Ako to o tebe písali? Aha, už si spomínam. Milovník žien. Tak teda, odišiel by milovník žien predtým, ako by sa svojej manželky, čo i len dotkol? A zvlášť, keď tá manželka nie je nijaká svätica.“

Jason sa nezmohol na jediné slovo. Klamal ho sluch? Alebo je jeho žena zrazu celkom iná. Ba čo viac, ona s ním koketovala!

„Tak pod', nech sa presvedčím, či o tebe písali pravdu,“ vyzývala ho Christine.

Jason neváhal. Posadil sa na posteľ a potme hľadal svoju manželku. Keď konečne jeho ruky našli telo, sňal z nej prikrývku. A pod ňou... Bola nahá! Celkom nahá! A čakala naňho.

Ich ústa sa stretli v prvom bozku. Nebol však romantický, skúmavý a ani nevinný. Bol to bozk, z ktorého sa tajil dych. Zmyselný. Vášnivý. Jeho ruky blúdili po jej tele. Nevedel sa ovládať. Ale ani nemusel. Ona predsa nebola panna. V tú noc sa pomilovali. Zdala sa mu iná. Ale vtedy na to nemyslel. Dopriala mu rozkoš. Bozkávala ho a vychádzala mu v ústrety ako dáka kurtizána.

Predtým ho nazývala hadom, klamárom a diablom. Pri tanci mu schválne stúpala na nohy. Vysmievala sa mu. Prvým milovaním začalo ich manželstvo. Domnieval sa, že ju skrotil a že mu od tej noci bezvýhradne patrila. Nemohol však tušiť, že za zvodnou ženou je bezcitná bytosť, ktorej svet sa zastavil. Zmenila sa na kus ľadu, ktorý sa roztápal iba v posteli.

Nezamýšľal sa nad tým. Aspoň spočiatku nie. Až kým si neuvedomil, že už v ňom nevzbudzuje túžbu. Jeho telo už nebolo schopné prijímať pokrm, ktorý preňho pripravovala.

Nebudem tu, čitateľ, písať o všetkých rokoch, o každom dni, ktoré spolu Christine a Jason prežili. Boli to roky plné trpkosti. Stala sa z nej zákerná žena, z neho, naopak, muž, ktorý bol schopný mať rád. Bol pripravený žiť a zomrieť pre tú, ktorá by mu to dovolila. A keď mu to ona odoprela, ich dom sa stal peklom. Mrazivým domom bez lásky a citu.

6. Kapitola

Jason a Christine žili sedemnášť rokov celkom obyčajný život. Cez deň statočne znášali boj s povinnosťami, ktoré sa tak akosi prirodzene stali bremenom, trochu ťažkým, no predsa znesiteľným, ba priam žiadaným. Na večer sa nechali zlákať zvukom plesových sál, cinkaním príborov v sídlach ich hostiteľov alebo nútenými rozhovormi v ich vlastnom dome, keď si spolu sadali za stôl. Mlčanie bolo až príliš hlasné a pripomínalo im to, na čo by obaja najradšej zabudli. V umení konverzovať boli však rovnako neohrabaní, ako dokázali byť tvrdohlaví. Tá ich tvrdohlavosť sa často stávala predmetom nejedného rozhovoru - klebetami posadnutej manželky a príčinou hlavybôľu znudeného manžela, ktorý ich musel počúvať.

Hoci boli plnohodnotnými členmi Londýna, obaja sa stali i jeho vyvrheľmi a vo svojej podstate rebelmi. I keď zastávali úlohu, do ktorej ich vpassoval najvyšší pri ich narodení, nevynechali príležitosť na to, aby sa od ostatných odlišili. Už samotný nábytok v ich sídle kričal: Sme extravagantní. Ani večierky, ktoré organizovali, nikoho nenechali na pochybách, že táto rodina je zvláštna.

„Videl si to?! Drahý, videl si to nevkusné zariadenie? A ako sa len Christine obliekla! Veď je to hrozné!“ pono-sovala sa krátko po návšteve ich domu známa londýnska klebetnica.

„Och, áno, drahá, všimol som si. Ale tiež som si všimol, aké krikľavé šaty si dnes na sebe mala. A myslím, že sa ti dokonca začali párať. Aha, tuto máš flák,“ upozornil ju

manžel, dobre si uvedomujúc, že poukázaním na manželkin neexistujúci prehrešok ukončí túto debatu. Jeho manželka očervenela a okamžite sa rozhodla pokarhať komornú, že jej dovolila obliecť si niečo také.

Christine a Jason sa však, napočudovanie, tešili každej klebete. Každé ponosovanie a ohováranie im prinášalo pocit zadosťučinenia. Samozrejme, pred ostatnými sa tvárili, že o ničom ani len netušia, popod nos sa však usmievali. Akoby im tieto príležitosti ukazovali, že skutočne žijú. Mali toľko spoločného, koľko len dvaja ľudia môžu mať. Ale žili každý sám. Jason bol samotár. A Christine spočiatku tiež.

Oboch mučili bezsenné noci, počas ktorých ho pálili ostne zlého svedomia a ju dávne hriechy. Keď Christine vylihovanie v posteli omrzelo a muž ju v noci prestal navštevovať, našla si milenca. Všetko plynulo, dni sa míňali a zdalo sa, že nikoho už nič nové nečaká.

Až jedného dňa... Oddávala sa potešeniam so svojím dlhoročným milencom, zdal sa jej akýsi nesústredený. Chladný, zamyslený a, napočudovanie, robil drahoty.

„Ak som ťa omrzela, povedz to hneď. Vieš, že nie som žena, ktorú by bavilo hrať tieto hry.“

„Ty a omrzieť ma? Tebe sa predsa žiadna nevyrovná. Len mám starosti,“ upokojoval ju.

„Porozprávaj mi o nich. Možno sa ti uľaví a možno ti budem vedieť pomôcť. A potom budeš aj viac sústredený na mňa,“ nabádala ho Christine, v duchu už spriadala plán, ako ho prinútiť naplno sa venovať jej telu.

Objavila sa v nej túžba pomôcť mu. Áno, čitateľ, priznávam, myslela zakaždým predovšetkým na seba. Ale

mala ho rada a akokoľvek smiešne a nelogicky to vyznieva, nechcela v jeho očiach vidieť chmáry. Nemala rada svoje vlastné dcéry, a predsa v nej bola malá túžba rozohnať čiesi starosti.

Dnes, po toľkých rokoch, si myslím, že nechcela v niečích očiach vidieť ani len náznak toho, čo skrývala jej duša. Či sa najväčšmi nebránime tomu, čo sami chceme? Či nás najväčšmi neodpuďujú ľudia, ktorí sú nám podobní?

„Vychoval som zbabelca a naničhodnú bábku. Okrem vyledávania pri piane a písania piesní, hodných tak akurát tých najpodradnejších trubadúrov, akí kedysi chodili po uliciach, nedokáže nič. Vôbec nič. A najhoršie je, že jemu to neprekáža. Ale čo sa čudujem, to jeho prekliata matka. Tá z neho vychovala chudáka,“ ponížene rozprával milenec.

„A to len toto ťa trápi? To predsa vieme už dávno, že tvoj syn je skôr ženou ako mužom,“ pripomenula mu. Prešľapy jeho syna už neraz rozoberali. Napokon, videli to všetci, ktorí mladého muža poznali.

„Nie, bohužiaľ, stalo sa ešte niečo,“ s povzdychom priznal. Christine to zaujalo a s očakávaním naňho pozrela.

„Už dávnejšie som si všimol, že je iný. Teda, mám na mysli, iný ako zvyčajne. Cez deň sa vždy kamsi vytráca a nikto nevie, kde je. Nazdával som sa, že navštevuje klub a popoludnia trávi s priateľmi. No, keď jeho správanie začalo byť už nadmieru podozrivé, nedalo mi to a požiadal som svojho najvernejšieho sluhu, aby ho sledoval. Napokon mi sluha prezradil, že sa stretáva so ženou.“

Christine sa rozosmiala. „To hádam nie. Vám mužom už prestávam rozumieť. Mal by si sa predsa tešiť, že sa

konečne z neho stáva muž, ako sa patrí. A ty sa namiesto toho tváriš, akoby ťa mali hneď na svitaní popraviť.“

„Počkaj, nepovedal som ti to najdôležitejšie,“ prerušil ju milenec. „Nepovedal som ti, kto je tá žena, s ktorou sa môj syn zaplietol. Ten hlupák sa váľa s Mary Hestingsovou.“

Mary patrila k ženám, z ktorých muži dostávali závrat. Nedalo sa poprieť, že vzbudzovala šialenú túžbu. Rovnako však patrila k neslávne slávnym dievčatám lásky, ktoré mali čestné miesto vo vykričanom dome. Hovorilo sa, že kto sa jej dotkol, bol naveky poznačený, pretože ju posadol diabol. Prenášala choroby a ruka v ruke s ňou kráčala aj smrť. Ctiteľov svojimi zvodmi načisto pripravila o zdravý úsudok. A aj keď to bola pravdepodobne povera, najvyšší šľachtici sa jej vyhýbali. Chránili pred ňou synov - svoju najväčšiu pýchu.

„Vieš, čo mi ten blázon odpovedal, keď som ho postavil pred hotovú vec a zakázal mu pomer s ňou?“ spýtal sa milenec rečnícky. Christine len pokrútila hlavou, dávajúc mu tak pocítiť, že počúva.

„Vraj ju ľúbi! A chce sa s ňou oženiť. Nemôžem uveriť, že sa na mňa ženie toľké nešťastie. Ešte to by chýbalo, aby môj majetok padol do rúk takej pobehlice. Kto to kedy videl, aby sa šľachtic zahľadel do ľahkej ženy? Ale ja tomu urobím koniec. Ožením ho s dámou jeho úrovne. Keď je taký neschopný vybrať si vhodnú partiu sám, urobím to za neho. Je mi jedno, či budem musieť niekoho podplatiť, alebo hoci aj celé mesto prevrátiť hore nohami. Len musím nájsť dievča, ochotné vydať sa za môjho syna,“ predniesol dramaticky a vstal z postele. Zahľadel sa na priesotor vôkol seba, akoby práve tam mal nájsť tú pravú.

Christine dlho mlčala. Takmer celú večnosť. Ale keď prehovorila, obrátila tým celý kolobeh svojho života, aj života svojich blízkych, naruby. Možno, keby sa v ten deň nestretli, by sa nestal ani tento príbeh.

„Poznám také dievča, ktoré sa za tvojho syna rado vydá a ktorému nebude prekážať jeho večné rojčenie,“ povedala to tak, akoby o nič nešlo. Milenec sa obrátil a so záujmom sa na ňu zahľadel.

„Moja dcéra Catherine by bola ideálnou manželkou. Keď vezmem do úvahy jej rovnakú povahu a vek vhodný na uvedenie do spoločnosti...“ zámerné nedokončila vetu.

Chcela dať milencovi možnosť, aby sa nad jej slovami zamyslel.

„Vedel som, že mi dobre poradíš. To je dokonalé,“ súhlasil.

„Aspoň sa jej konečne zbavím. Beztak sa mi večne len pletie do cesty,“ potešene si vzdychla Christine.

„Je tvoja dcéra panna, pravda? Nerád by som potupil naše rodiny po obrade, keď by tomu tak náhodou nebolo,“ uistoval sa milenec.

„Ale nebuď smiešny! Isteže je panna. Ty a tvoje staromódne tradície, ktorých sa tak urputne držíš, si rozkošný,“ schuti sa zasmiala. Jazykom si pri tom prešla po spodnej pere a laškovne ho štuchla do rebier.

„Len sa mi toľko nevysmievaj. Vo svete, kde nevládnú tradície, vládne zmätok,“ poučil ju. Vzal jej ruku do svojej a prepletli si prsty. Potom sa k nej naklonil a vtisol jej bozk na čelo.

„Týmto je naša dohoda spečatená, Christine,“ vyhlásil, blížiac sa perami k jej ústam.

„Áno, týmto sa zbavíme nechcených detí a budeme sa